

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

§. I. Peccatori nullum facti aut juris remedium superest; nec quidquam
restat nisi vt gratiam commissi sceleris à Deo petat. Adeat itaque thronum
gratiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

prehensus, & quidem à se? negare non potest scelera: multò minus ea defendere. Quid ergo misero restat? sanè aut præstanda est criminibus gratia, aut res est prorsus desperata; pereundum est penitus. Hoc ergo quintum est Conscientiæ officium: dum totâ turbatum est domo, pacem domesticam componere, & malè dissolutam concordiam redintegrare. Offensus est Deus, minas spirat, supplicia intentat. Reus est homo, & suâ quini-
mo sententiâ condemnatus. Ab hoc prætorio nulla datur exceptio, appellatio prorsus nulla. Justitiæ tribunal est, & quidem supremum. Igitur iudicio confici res cum non possit, ad eundem profectò est *cum fiducia thronus gratiæ, ut misericordiam consequamur*, ut commodum monet Paulus. At quâ fiduciâ? non aliâ certè, quàm quòd cum Deo in gratiam planè inflexo res nobis sit futura: & quidem cum Patre tam benigno, ut peccatorem hominem, offensus ipse, ad se inuitet humanissimè, gratiamque vltro offerat, etiam non rogatus. Et hoc quidem fiducia faciendæ, peccatori primùm inculcabitur, ne de re bene gerendâ, per ignauiam desperet. Deinde exponemus, quem habitum ad thronum gratiæ accessurus, debeat assumere, quos vultus induere, denique quid sit agere sceleris verè penitentem. Cum verò duplex sit penitentia, perfecta vna quæ Charitate, imperfecta altera, quæ non nisi Sacramento perficitur, ut, mox videbimus; hanc in sequentes duos Tractatus differentes, illam, id est perfectam Contritionem, & quidquid ad eius naturam spectat, dilucidè nunc explicabimus.

ad Hebr.
4. v. 16.

§. I.

Peccatori nullum facti aut juris remedium superest; nec quidquam restat, nisi ut gratiam commissi sceleris à Deo petat. Adeat itaque thronum gratiæ.

Desperata prorsus causâ est, si causam meam, hoc est naturæ depravatæ miserrimam conditionem propugnare contendendo, & lite rem euincere. Infelices filij præuaricatoris Adæ, iræ infausta soboles! Quid intumescis, quid animos geris infelicitati tuæ impares? quin tandem aliquando miseras tuas agnoscis, tumorem deprimis, spiritusque assumis dignos te? Pec-

*Peccator
miserum
suum fla-
tum intel-
ligat, ne
deinceps
intumescat*

cator

cator es, Diuinæ Majestatis læsæ conuictus es, reus mortis es & quidem æternæ: & adhuc superbus es miser, te circumspicis, tibi que de sorte tuâ gratularis? Infelicem te, si te non intelligis; ineliciosem verò si te intelligis, & necdum sapias! Sane elatos quantumuis oculos ad naturam tuam vitis corruptam desl. & te, hominemque te comperies. Atque tum ego tibi triste istud cum Jobo oggeram: *Quid te eleuat cor tuum, & quasi magna cogitans, attonitos habes oculos? Quid tumet contra Deum spiritus tuus? ... Etenim quid est homo ut immaculatus sit, & ut iustus appareat natus de muliere? Ecce inter Sanctos eius nemo immutabilis, & cæli non sunt mundi in conspectu eius: quanto magis abominabilis & inutilis homo, qui bibit quasi aquam iniquitatem?* Abominabilis autem cum sit homo, quid frontem explicas? forditibus oblitus, quid superbis hostis Dei, quid tibi de tuâ virtute polliceris? Nescio sanè ad hæc quid respondeam, nec quò me infelicissimus peccator conuertam satis scio. Scelerum me negare non possum, & tamen fateri erubescio. Quem enim, nisi quem ratio destituerit, non pudeat obedientiam denegasse tam Sancto Numini non nisi æquissima imperanti, & bellum indixisse tanto Deo? Neque tamen impudentiam tam effranem inficiari possum: legitima in omnem à me antea vitam instituta est inquisitio; nec ab hoste meo, sed ad Conscientiæ propriæ tribunal, criminum conuictus sum & quidem à meipso. Ipse ego & reus fui, & actor, & testis scelerum, ac denique Iudex meus. Non est quod abnuam; non est quod ad aliud tribunal appellem. Verissimum est istud Dauidicum, *Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum, & sicut onus graue grauatae sunt super me. Putruerunt & corruptæ sunt cicatrices meæ à facie insipientiæ meæ. Miser factus sum & curuatus sum usque in finem, totâ die contristatus ingrediebar.*

Iob 15.
v. 2. &
scq.Psalm. 37.
v. 5. 6. 7.Peccata
sua negare
cum non
possit.nec iudi-
cem Deum
effugere,

Miserum me! an datur aliquis effugio locus? quid enim fonti, & tot scelerum reo restat, nisi fugere, & se tam justæ iræ subducere offensi Dei? Sed vana sunt hæc consilia. Nam vti rectè monet Dauid. *Quò ibo à spiritu tuo, & quò à facie tuâ fugiam? si ascendero in Cælum, tu illic es. Si descendero in infernum, ades. Si sumpsero pennas diluculo, & habitauero in extremis maris; etenim illuc manus tua deducet me & tenebit me dextera tua. Ubique autem si sit manus offensi Dei, quò tandem fugies, vindictam vt effugias?*

Psalm. 138.
v. 7. &
scq.

An

3. An fortè quæ negare non potes scelera, jure facta vis contendere, aut caussam tuam ratione aliquâ comprobare? Heu me! non defensoribus eget caussa tam perditâ. Offensus est Deus, & quidem toties, & modis quidem tam indignis; quid hîc pro se dicet miserum terræ pondus? quâ tandem fronte factum excusabit, mortalis abjectus, & tamen projectè sceleratus? Verè scio quòd ita sit, & quòd non justificetur homo compositus Deo. Si voluerit contendere cum eo, non poterit ei respondere unum pro mille. Nolo sanè, nolo contendere ô summe Deus! Non intres, itaque, in judicium cum seruo tuo; quia non justificabitur in conspectu tuo omnis viuens. Nimis exacta sunt judicia tua Domine, & nimis iniqua est caussa mea. Sanctus es tu, & æquitas judicia tua; major est autem iniquitas mea, quàm vt æquitati tantæ possit adæquari. Ad hanc si prouoco, perditus omnino sum, qui mortis sententiam mecum fero.

nec scelera
sua defendere

Iob 9.
v. 2. 3.

Psal. 41.
v. 2.

Psal. 118.
v. 71.

4. Quò ergo me conuertam? quid rebus tam afflictis superest consilii? Non aliud sanè quàm vt à iudicij seuerissimo prætorio, ad thronum gratiæ caussam prouocem. Etenim: *Aduocatum habemus apud Patrem Iesum Christum justum; & ipse est propitiatio pro peccatis nostris: non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi.* Hâc certè patet vnica salutis via; vnicum hoc remedium tantis malis. Itaque vt commodùm suggerit Apostolus: *Habentes Pontificem magnum qui penetravit cælos, Iesum filium Dei, teneamus Confessionem.* Fateamur scelera nostra quæ nec negare possumus, nec legitimè excusare: *non enim habemus Pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum autem per omnia.* Nouit ipse quid sit homo, humanas miseras reipsâ expertus. Sic est: sed quid deinde? *Adeamus ergo, subdit Apostolus, cum fiducia ad thronum gratiæ, vt misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus in auxilio opportuno.* Opportunum enim uerò auxilium, quod nobis præstat sanguis Dei. *Sedes gratiæ est, inquit Chrysostomus, in quâ nunc sedet Deus, non sedes iudicij.* . . . *Bene dixit in auxilio opportuno. Si enim nunc accedas, accipies & gratiam & misericordiam; opportune quippè accedes: si autem tunc accesseris, (cùm scilicet eundem erit in iudicium) nequaquam. Intempestiua quippè erit accessio tunc: non enim erit tunc sedes gratiæ. Usque tunc, sedebit Rex gratiam largiens; cùm autem venerit finis, tunc surget ad iudicium.* Ita Chrysostomus.

adeat ad
thronum
gratiæ,

1. Ioan. 1.
v. 12.

ad Hebr.
4. v. 12.

v. 13.

v. 14.

D. Chryf.
hom. 7. in
c. 4. ad
Hebr.

*Et miseri-
cordiam
duplex pe-
cat.*

Hoc si ita est, quid ultra dubitandum est? Adeamus ergo, ex Apostoli consilio, cum fiducia thronum gratiæ, qui iudicantis & offensi Dei tribunal merito exhorrescimus. A Deo si fugimus, confugiamus ad Deum: & ab offenso Numine ad misericordiarum Patrem prouocemus. Eamus, inquam, cum fiducia, sed vt reos decet, & sententiã Conscientiæ in primo tribunali condemnatos. Pœnitentis habitum, & compositionem, de gratiã consequendã non desperantis rei, præscribit Dauid. *Venite, inquit, adoremus, & procidamus, & ploremus ante Dominum qui fecit nos; quia ipse est Dominus Deus noster, & nos populus pascuæ eius, & oves manûs eius.* Non itaque desperemus: peccauimus fateor; Deus est quem offendimus: sed ipse est Dominus, qui est Deus noster; qui nec perdere vult figmentum quod creauit; nec perire quemquam de populo, quem redemit Sanguis Dei. 5.
Psal. 94.
v. 6. 7.

§. II.

Adeat autem peccator thronum gratiæ magnã cum fiducia; gratiam enim offensus Deus pœnitenti vtrò offert, eamque se daturum iurejurando pollicetur.

*Deus pro-
nior est ad
gratiam
sceleribus
faciendam
quã ad
eam acci-
piendam
peccator.*

AUget profectò deprecandi fiduciam, quòd non tantum, *Ad- uocatum habeamus apud Patrem Iesum Christum iustum*, qui causam nostram agat, & teste Apostolo, *etiam interpellat pro nobis*; sed quòd Patris ipsius, quantumcumque offensi, tam pium benignumque sit ingenium, vt peccatoris misericordiã moueatur, quasi si infelicitatis tantæ eius quidquam interesset, hominisque, scelerum rei, miseriis indoleret. Hoc est, quod D. Augustinus, ad tantam gratiæ criminum consequendæ fiduciam, mortales excitat. *Nemo, inquit, de Dei pietate diffidat: quoniam maior est eius misericordia quã nostra miseria; & quisquis ad eam toto corde clamauevit, exaudiet illum, quoniam misericors est.* Audi nunc quæ subjicit, digna magno Augustino, non nisi magna de immenso Deo deprædicante. *Tardius siquidem, inquit, ei videtur peccatoris* 6.
Ad Rom.
8. v. 34.
D. Aug. l.
de Spir. &
litt.